

Ruka prijateljstva

Marin je učenik sedmog razreda te moj najbolji prijatelj. Inače je tih i povučen dječak. Marin nije oduvijek bio tako tih i povučen. Prije je bio razigran dječak pun hrabrosti i samopouzdanja. Jednog ga je dana neki srednjoškolac izazvao na dvoboj u hrvanju. Dvoboj je započeo, a Marin je vodio, ali ga je naposljetku srednjoškolac ipak pobijedio. Povrijeđen, Marin je počeo vrijeđati srednjoškoluca i nazivati ga pogrdnim imenima. Srednjoškolac se naljutio i udario Marina šakom u oko. Ja sam to gledao sa strahom u očima. Čim je srednjoškolac vidio što je učinio Marinu, počeo je bježati i vikati da će se vratiti te dobro izlupati Marina. Marin me zamolio da da nikome ništa ne kažem i podržavam u priči da je pao niz stepenice. Ja sam nakon dugog nagovaranja pristao. Pitao sam Marina nije li ga strah, ali on je odgovorio da nije. Mnogo ga je prijatelja, a i profesora, pitalo što mu je to na oku, ali on se i dalje držao svoje priče.

Dva tjedna kasnije, kada smo Marin i ja izašli u školsko dvorište, ugledali smo srednjoškoluca s drvenom palicom u ruci. Srednjoškolac je snažno udario Marina po ruci koja je od jačine udarca pukla. Marin je pao na pod i ostao ležati. Srednjoškolac mu se spustio do uha te mu nešto šapnuo. Marin se počeo tresti, ali je skupio snage za ustati pa smo zajedno otišli na Hitnu. Pitao sam Marina što mu je srednjoškolac šapnuo, ali mi nije htio reći. Zamolio me da mu pomognem lagati da se popiknuo preko klupice u školskom dvorištu i pao. Nisam htio ponovno lagati, tu sam situaciju htio zaista prijaviti razrednici, ali kada sam vidio da me drhteći od straha Marin zaista treba, odlučio sam pristati.

Nakon toga Marin se počeo čudno ponašati. Više nije bio živahan i samouvjeren, već tih i povučen. Marin je redovito dolazio u školu, ali danas ga nije bilo. To me malo začudilo. Kada sam se vraćao iz škole, odlučio sam stati u parkiću blizu Marinove kuće gdje smo se često družili. Mislio sam da ću ga tamo zateći. I jesam. Marin je bio u parkiću. Ležao je pored klackalice potpuno nepomično. Brzo sam dotrčao do njega. Oslušao sam mu srce te sam shvatio da diše, ali imao je duboku ranu na glavi. Na ruci mu je bilo urezano „Umišljeno derište“. Brzo sam skinuo svoju vestu i omotao mu oko glave kako bih zaustavio krvarenje. Kako je Marin mršav dječak, primio sam ga u naručje te počeo zvati u pomoć. Ubrzo su dotrčali Marinovi roditelji i ljudi iz Hitne pomoći. Ja sam ostao u parku plakati. Bilo me strah za Marinovo zdravlje.

Sljedećih dva tjedna Marina nije bilo u školi. Kada je došao, bio je potpuno drugačiji. Nije se htio družiti ni s kime, hodao je hodnikom pognute glave. Saznao sam da mu je srednjoškolac rekao da dođe u parkić kako bi riješili neke nesuglasice, zato nije mogao doći u školu taj dan. Nakon nekog vremena srednjoškoluca su odveli u zatvor za maloljetnike, ali Marin je i dalje šutljiv.

Samo skriva ožiljke na ruci te mi često govori: „Hvala ti, Ivane, što si mi spasio život i pružio ruku prijateljstva.“

Lucija Škiljan

